

PEYGAMBER EFENDİMİZ'İN DOĞUMU

es-selâmü aleyküm ve rahmetü'llâhi ve berakâtühû.

Aziz ve sevgili Akra dinleyicileri!

Yarın, cumartesiye pazara bağlayan gece Mevlîd-i Şerif Kandili olduğu için bu cuma konuşmamda *Râmûzü'l-Ehâdis* kitabımızdan; mübarek Hocamız Ahmed Ziyâeddin Gümüşhânevî Hazretleri'nin hadis koleksiyonu eseri olan, alfabetik sırayla hadislerin dizilmiş olarak tertiplemiş olduğu kitabından okuyacağım. Fakat Peygamber Efendimiz'in mübarek evsafıyla, Mevlîd-i Şerifiyle ilgili olacak konuşmam.

a. Mevlid Kelimesi

Önce lügat izahından başlayalım: *Mevlîd*, Arapça'da mif'îl veznindedir. Arapça'da kelimelerin vezinleri önemlidir. Türkçe'deki gibi sona takı gelmesiyle olmaz; vezinden vezne, kalıptan kalıba geçerek bir kelimeden yeni kelimeler türetilir.

Veled-e-vilâdet, doğmak fiilinden *mevlîd*, üç anlamlı bir kelime olur Arapça'da... İsm-i zaman, ism-i mekân, masdar-ı mîmî. Doğmak fiilinden ism-i zaman, doğum vakti demek.

Mevlîdü'n-nebî demek, Rasûlüllah'ın doğduğu vakit, zaman demek.

İkinci manası, doğum yeri. O zaman ne mânâyâ gelir?..

Meselâ bir âlimin hayatını yazarken, Arapça kitaplar der ki: (*Hüve mekkiyyün mevlîden*) “Doğum yeri bakımından Mekkelidir.” *Mevlîd* burada doğum yeri manasına kullanılıyor. Doğum zamanı manasına kullanıldığı gibi, doğum yeri manasına da kullanılır.

Bir de masdar-ı mîmî olur; doğum, doğuş, doğmak manasına gelir.

Mevlîdü'n-Nebî Kandili dediğimiz zaman kasdedilen, Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'in doğumudur. Peygamber Efendimiz'in doğumu kandili denmiş oluyor.

Mevlîd kelimesini, bazı halk tarafından yazılmış elyazması kütüphane eserlerinde *mevlûd* diye görürüz. Bazı kimselerin ağzında da bu yanlış telaffuz vardır, *Mevlûd-ü Şerif* derler. *Mevlîd* ü ile olmaz. Ü ile olursa, *mevlûd*, çocuk demektir.

Meselâ hadis-i şerifte geçer:

كُلُّ مَوْلُودٍ يُوْلَدُ عَلَى الْفِطْرَةِ¹

Küllü mevlûdin yûledü ale'l-fıtrah.

Her doğan (İslam) fıtratı üzere doğar.

Mevlûd, doğan çocuğa derler. Yâni, *mevlûd* yerine kullanılması yanlıştır.

Sene içinde Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'in cihanı teşrif ettiği gün... Tabi, her sene o gün tekerrür ediyor, tekrar tekrar karşımıza geliyor. O Rebîü'l-Evvel ayının on birini on ikisine bağlayan gece, sabaha karşı dünyayı mânevî bir güneş gibi doğarak aydınlatmış. Hepimiz o doğumdan fevkalade heyecanlı, tarifsiz sevinçliyiz. Çünkü, alemlere rahmet olarak gönderilmiş olan Peygamber-i Zîşân'ımız dünyaya gelmiş oluyor. Peygamberlerin serveri, bizim başımızın tacı, gözümüzün nuru, gönlümüzün sürûru, canların kendisine feda olduğu en büyük beşer, en büyük zat...

¹ Buhârî, "Cenâiz", 78 (1292); Müslim, "Kader", 22 (2658); *Râmûzu'l-Ehâdis*, 340/12.

b. Peygamber Efendimiz'in Eski Ümmetlere Bildirilmesi

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz mukadderatın safhaları icabı, kader kaleminin yazması icabı peygamberlerin en sonuncusu olarak, *Hâtemü'l-Enbiyâ* olarak gelmiştir ama, Allah Teâlâ Hazretleri böyle bir peygamberi göndereceğini kader kalemi yazarken bildiği için ve onun yüzü suyu hürmetine kâinatı yarattığından, yaratılış itibariyle en öncedir.

Evvelâ Nûr-u Muhammedî'yi yarattığı için Rûh-u Muhammedî'yi yarattığı için yaratılışta evveldir. Fakat ba's oluş bakımından, yâni vazifeli peygamber olarak insanların arasına gönderilmiş olması bakımından en sonuncu peygamberdir.

Kaderin bu takdiri, bu sonucu, bu hükmü mâlûm olduğundan, bilindiğinden, Allah Teâlâ Hazretleri eski ümmetlere de bu Peygamberi bildirmiştir. Yâni, istikbalde gelecek ahir zamanda gelecek ama, "Ahir zamanda bir peygamber gelecek!" diye onlara bildirmiştir.

Bu neye benziyor?.. Bizim Peygamber Efendimiz'in hadis-i şeriflerini okuyarak

kıyamete yakın zamanda, ahir zamanda olacakları bilmemize benziyor. Kıyamet alâmetleri diye, Peygamber Efendimiz bize öyle bilgiler vermiş ki, hayran hayran okuyoruz. Hayretler içinde kalıyoruz ve o işaretlerin, (eşrâtü's-sâ'ah) “kıyametin alâmetleri” denilen olayların, hadiselerin, durumların, vasfedilen hallerin kısmen veya büyük ölçüde olduğunu hayretle görüyoruz.

Burada hemen bir cümle-i mu'tarıza açayım. Parantez açmak diyor yeniler ama, ben onu demiyorum. Şimdi insan, tabii kıyamete hazır olmalı! Müslümanlar daha çok hazır olmalı, tasavvuf erbabı dervişler en hazır olmalı!.. Yâni, ölüm her an başımıza gelebilir.

*Neylersin ölüm herkesin başında,
Uyudun uyanamadın olacak;
Kim bilir nerde, nasıl, kaç yaşında?..
Bir namazlık saltanatın olacak;
Taht misâli o musalla taşında...*

Ölümün herkesin başında olduğunu herkes biliyor. Dindar olan da biliyor, ayyaş olan da biliyor; herkesin başında ölüm var!.. Tabi, ölüme hazırlıklı olmak lazım, tedbirli olmak

lazım! Abdestli olmak lazım, zikirli olmak lazım! Borçlarını ödemiş olmak lazım, helâlleşmiş olmak lazım!.. Neme lazım, belki kıyamet kopuverir diye.

Çünkü Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz bile, benim zamanıma yakındır diye, bu yakınlığı hissetmiş, hissettirmiş, tavsiye etmişti. Deccal'in fitnesinden sığınmayı tavsiye etmişti ümmetine... Onun için bizim özellikle, çok hazırlıklı olmamız lazım!.. Her yönden kıyamete hazırlıklı olmamız lazım!..

Peygamber Efendimiz'in bize kıyametin alâmetlerini bildirdiği gibi, eski ümmetlere de peygamberleri Peygamber Efendimiz'in geleceğini bildirdiği için eski ümmetlerce de biliniyordu ve seviliyordu. Ahir zaman peygamberi diye hakkında yazılar vardı, hayranlıklar vardı. Peygamberler temenni ediyorlardı ki: "Ah, keşke ben de ahir zamanda yaşasaydım da, o Allah'ın en sevgili peygamberini, ahir zaman peygamberini görseydim de, onun ümmetinden olmak şerefine erseydim!" diye temenni ettiklerini kitaplar yazıyor. Kur'ân-ı Kerîm en büyük

şahit... Eski ümmetlere Peygamber Efendimiz'in ismiyle, cismiyle, sıfatlarıyla, vasıflarıyla, halleriyle, hayatındaki mühim olaylarıyla bildirildiğini, Kur'ân-ı Kerîm ayetlerle bize bildiriyor. Tabi, biz oradan kesin olarak biliyoruz.

Araştırmacılar Peygamber Efendimiz'in eski ümmetlerin kitaplarında isminin geçtiğini böyle Kur'ân-ı Kerîm'den öğrenince, eski kutsal kitapları incelemişler, okumuşlar, didik didik araştırmışlar.

Tevrat'ı, İncil'i, Zebur'u, Hindistan'daki çok eski zamanlardan kalma eski Hint dinlerinin mukaddes kitaplarını, İran'daki kitapları, dünyanın her yerindeki kitapları incelemişler. Hakikaten o kitaplarda bazı sıfatları bildirilen, ahir zamanda gelecek olan bir kişiden bahsedildiğini tespit etmişler. Bu konuda İngilizce kitaplar yazılmış, Türkçeye çevrilmiş.

Biz, onlar uzun bir bahis olduğu için burada yâni eski ümmetler de ahir zaman peygamberi diye bizim Peygamberimizin geleceğini bekliyorlardı, özlüyorlardı, ümmeti olmayı diliyorlardı. Bu çok uzun bir konu...

Madem sözü burada açtık, yalnız bununla ilgili Saff Sûresi'nin bir ayet-i kerimesini okuyarak, Müslümanlara bu müjdeyi ayetin izahıyla açıklayalım!

Diyor ki, Saff Sûresi'nde Rabbimiz *tebâreke ve teâlâ* Hazretleri,

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm:

وَإِذْ قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ يَا بَنِي إِسْرَءِيلَ إِنِّي
رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيَّ مِنَ التَّوْرَةِ
وَمُبَشِّرًا بِرَسُولٍ يَأْتِي مِنْ بَعْدِي اسْمُهُ أَحْمَدُ²

(*Ve iz kâle îse'bnü Meryeme yâ benî isrâîle innî Rasûlü'llâhi ileyküm musaddikan limâ beyne yedeyye mine't-Tevrâti ve mübeşşiran bi-rasûlin ye'tî min ba'di'smuhû Ahmed*)

Sadeka'llâhu'l-azîm.

“Hani hatırla o zamanları ki, ne idi o günler ki, Meryem oğlu İsâ *aleyhisselam* ümmetine diyordu ki: (*Yâ benî isrâîl*) Ey İsrâîl oğulları!”

Biliyorsunuz, şaşırabilir bilmeyenler, onun için açıklamam lazım: Hazret-i İsâ

² 61/Saff, 6.

aleyhisselam, Benî İsrâîl'in arasında zuhura geldi. İncil kendisine indi. Kendisine inananlar Hristiyanlar oldular, nasrânîler oldular. *Nasârâ* diye de geçer Arapça'da... Ama Yahudi kavminin arasında, Benî İsrâîl arasında zuhur etti. Yaşadığı yer, bölge, içinde yetiştiği halk, muhatapları onlar olduğu için onlara dedi ki:

(*Yâ benî isrâîl*) “Ey İsrâîl oğulları, ey Yahudi kavmi! (*Innî Rasûlü'llâhi ileyküm*) Ben size Allah'ın gönderdiği bir peygamberim, Allah'ın elçisiyim. (*Musaddikan limâ beyne yedeyye mine't-tevrâh*) Allah'ın Mûsâ *aleyhisselam*'a indirdiği Tevrat'tan size hangi hükümler beyan edilmişse, bildirilmişse, onları ben tasdik ediyorum, tasdik ediciyim. Onların hak olduğunu söyleyip, onların hükmüne devam etmenizi size bildiriyorum. Tevrât'ı tasdik ediciyim. Meraklanmayın, sizin inandığınız Tevrat kitabının Mûsâ *aleyhisselam*'a indirilen kitap olduğunu ben biliyorum, onu tasdik ediyorum. Onu reddetmiyorum, inkâr etmiyorum, onu dışlamıyorum; o tamam, onu tasdik ediciyim.

(*Ve mübeşşiran bi-rasûlin*) Ama daha enteresanı, size ileride gelecek bir Ahir Zaman

Peygamberini müjdeleyici bir kişiyim ben... Aradayım; Tevrat'ı tasdik ediciyim, ileride gelecek olan bir Peygamber-i Zîşân'ı müjdeleyici bir kişiyim size... Müjde verici bir kimseyim.”

Bu arada yine bir cümle-i mu'tarıza, yâni parantez içinde bir bilgi: Biliyorsunuz İncil kendisine indi. İsâ *aleyhisselam*'a indirilen mukaddes kitabın adı İncil... *İncil*'in kendi dillerinde manası ne?.. Müjde... *İncil*, müjde demek... Niye mukaddes kitapları müjde adını almış?.. Bunu çok büyük bir Hristiyan âlimi olan, Hristiyanlıkta doktoralar yapmış, profesör olmuş olan, sonradan da Müslümanlığı seçmiş olan, Abdü'l-Ehad-ı Dâvud isimli şahıs, *Tevrat, İncil ve Kur'ân* isimli kitabında çok delilleriyle söylüyor: “Çünkü, Hazret-i İsâ *aleyhisselam*'ın ekseriyetle vaazlarında, konuşmalarında yaptığı şey, ‘Benden sonra bir peygamber gelecek!’ diye, ümmetine o Peygamberi medh ede ede, ona olan sevgisini anlatmak; ‘O geldiği zaman ona tâbî olun!’ diye ümmetine bildirmek idi.” diyor.

Ne kadar bildirdi İsâ *aleyhisselam* Peygamber Efendimiz'in geleceğini?.. (Ye'tî

min ba'dî) “O benden bir müddet sonra gelecek. (*İsmühû ahmed*) Onun ismi Ahmed olacak!” diye ismiyle bildirdi. O kadar kesin...

c. Cihat Peygamberi

Öteki mukaddes kitaplardaki Peygamber Efendimiz’le ilgili vasıflarda da, mesela deniliyor ki:

“Dağlık bir bölge olan Faran’da dünyaya gelecek.” Yâni, Mekke anlatılıyor. “Sonra bir başka iki tarafı dağlık, kendisi ovalık bir şehre hicret etmek zorunda kalacak.” deniliyor. Yâni, Peygamber Efendimiz’in Medine’ye hicreti anlatılıyor.

“Sonra, düşmanları kendisine çok saldırdığı için; Allah’ın dinini, kendisini, ümmetini, Müslümanları yok etmek istediği için kendisini savunacak, savaşmak zorunda kalacak. Kılıç kullanan bir peygamber olacak.”

Sevgili kardeşlerim, bu arada bunu da tabii hemen, bugünlerde çok mühim olduğu için size hatırlatmak istiyorum: Müslümanlar elbette sevgi dolu insanlardır. Elbette çok merhametli insanlardır. Hiç kimsenin aç kalmasını istemez, ızdırap çekmesini istemez, üzülmelerini istemez... Kâfir olarak göçüp de

ahirette, cehennemde cayır cayır yanmasını, ebedî azap görmesini istemez... Çok merhametli ama, Müslümanlara İslâm'ın doğduğu zamandan beri İslâm düşmanı olan, hayatındaki menfaatlerini elden kaçırmamak için Müslümanları yok etmek isteyen insanlar düşman olmuşlardır.

Mekke'nin müşrikleri düşman olmuşlardır, Kureyş kabilesinden... Ondan sonra, Medine-i Münevvere'ye göç etmek zorunda kalmıştır Peygamber Efendimiz; oraya asker göndermişlerdir. Müşrik kabileleri toplamışlardır, onlar hücum etmişlerdir... Ondan sonra, İslâm iyice yerleşince, Bizans ordusu kuzeyden gelmiş, Müslümanlarla çarpışmak durumu olmuştur...

Her yerden böyle İslâm'a karşı hücumlar olduğundan, savaşmak zorunda kalmıştır Müslümanlar. Bu da İslâm'da, "Ne yapalım, cihat sevaptır. Allah yolunda ölürse insan, şehit olur." diye, Müslümanlar kader kaleminin çizdiği, yazdığı bu yazıya boyun vermişlerdir. "Rabbimiz yaşatırsa, sıhhat afiyet üzere, saadet selamet üzere yaşatsın; öldürürse, şehit olarak ölelim!" diye dua etmişlerdir.

Biliyorsunuz, Ca'fer-i Sâdık *radıyallahu anh* Efendimiz'in; yâni Peygamber Efendimiz'in sahabesi değil ama torunu, Allah şefaatine erdirdin... Mübarek büyüğümüz Ca'fer-i Sâdık Efendimiz, alevî kardeşlerimizin de çok sevdiği, bizim de çok sevdiğimiz; çünkü tarikat silsilesinde ismi geçtiği için bizim büyüğümüz oluyor. Tarikat bakımından, din bakımından, tasavvuf bakımından; hatta bazı kimseler evlâdı olduğuna göre dedesi olmak bakımından da muhterem oluyor.

Evradımızda Ca'fer-i Sâdık Hazretleri'nin duasını okuyanlar bilirler, hatırlayacaklar:

اللَّهُمَّ أَحْيِنِي سَعِيدًا وَأَمِتْنِي شَهِيدًا³

(*Allâhümme ahyinî saîden, ve emitnî şehîden*) “Yâ Rabbi; sen beni saîd olarak, yâni senin sevdiğin yolda yürüyen bahtiyar bir kul olarak yaşat ve şehit olarak ahirete göçmeyi nasip eyle...” diye duası vardır.

Ne yapsınlar, cihat etmek zorunda kalmışlardır, etmişlerdir. Bizim ecdadımız da cihat eylemiştir. Geçen gün bir kardeşim, havacı, yüksek rütbeli kardeşimiz diyor ki:

³ Hâkim, *Müstedrek*, 3/114 (4566).

“Hocam, ben ordudan ayrılmak istiyorum ama... Özel iş bulabilirim, daha çok para alabilirim ama, özel işte cihat imkânı kalmıyor.” diyor.

Yâni, “Resmî işte olursam, Allah yolunda savaştığım zaman şehit olacağım; emekliliğimi istersem, sivil işe geçersen, cihat imkânı kalmayacak.” diyor. Hayran kaldım, yâni nasıl böyle cihadı özlüyor.

Kıbrıs olaylarında bir asteğmeni anlatmışlardı. Sanıyorum Gaziantep tarafında... Normal olarak asker değil ama, askerliğini yapmak için orduya katılmış, yedek subay olmuş, Kıbrıs hadisesi patlak vermiş. Kıbrıs’a gidiyor. Mektup yazmış ailesine, unutamadığım muhteşem satırlar... Diyor ki ailesine:

“Ben, benim neslimden pek çok kardeşime nasip olmayacak bir şerefi, şehit olmayı mümkün kılan bir göreve gidiyorum. Bu görevde belki, o şehit olma şerefine erebilirim, ne mutlu bana!.. Eğer ben şehit olursam, işte çocuklarıma bakın... vs.” diye vasiyetlerini söylüyor.

Ama, “Benim neslimden pek çok kimseye verilmemiş bir fırsat” olarak diye söylemesi çok enteresan. Tabi, bu devirde savaş, Kıbrıs olayı oluncaya kadar genç nesillerin görmediği bir şey olduğundan, böyle söylemiş oluyor.

Yâni, Peygamber Efendimiz’in eski kitaplarda evsafı anlatılırken, “Cihat etmek zorunda kalacak olan, elinde kılıç da bulunan bir peygamber” diye de anlatılmış. İsmi de bildirilmiş.

İsâ *aleyhisselam*’ın kendisine indirilen İncil’de bu isim vardı. Bugün İncil’in İsâ *aleyhisselam*’a indirilen asıl nüshası yok, Yunanca’ya, başka dillere tercümeleri var. Orada, böyle bir şahsın geleceğinden bahsediliyor. Bunun *Paraklit* ismiyle tercümesi yapılmış. Bunun aslını araştıranlar, *Ahmed mânâsına* geldiğini söylüyorlar. Birçok Hristiyan papaz da, İncil’deki bu ayet-ikerimeyi okuyup Müslüman olmuşlardır. Onlardan birisi de *Anselmo Turmedo* isimli bir İspanyol papazı idi. Müslüman oldu, Tunusluların arasına geçti. Neden Müslüman olduğunu bildiren bir eser yazdı. O da

Türkçe'ye çevrildi. Yâni bu konu, meşhur bir konu...

d. Peygamberlerin Seyyidi

Pekiye ayet-i kerimelerle böyle eski ümmetlere de şânı, şerefi, geleceği, Ahir Zaman Peygamberi olduğu müjdelenmiş olan Peygamber Efendimiz'in hadi-i şeriflerde sıfatı, durumu nasıldır?.. Kendisi kendisini nasıl tanıtmıştır?..

Bazı kereler sahabe-i kiram -*rıdvânu'llâhi aleyhim ecmaîn*- serbest bir vakit bulup karşı karşıya oturdukları zaman Peygamber Efendimiz'e demişler ki:

“Yâ Rasûlallah, bize biraz kendinden bahseder misin? Sen kendini şöyle bir anlatsan da, biz de dinlesek.” diye söylemişler.

Bu hususta bazı hadis-i şerifler var. Bir tanesinden başlıyorum. Teberrüken Peygamber Efendimiz'in kendi ifadeleri ile kendisini nasıl anlattığına bir bakalım:

أَنَا سَيِّدُ الْمُرْسَلِينَ إِذَا بُعِثُوا وَسَابِقُهُمْ إِذَا وَرَدُوا
وَمُبَشِّرُهُمْ إِذَا أُبْلِسُوا وَإِمَامُهُمْ إِذَا سَجَدُوا

وَأَقْرَبُهُمْ مَجْلِسًا إِذَا اجْتَمَعُوا أَتَكَلَّمُ فَيُصَدِّقُنِي
وَأَشْفَعُ فَيُشَفِّعُنِي وَأَسْأَلُ فَيُعْطِينِي⁴

Ene seyyidü'l-mürselîn, izâ bü'isû ve sâbikuhüm izâ veradû ve mübeşşiruhüm izâ üblisû ve imâmühüm izâ secedû ve akrabühüm meclisen izâ icteme'û etekellemü fe-yüsaddikunî ve eşfe'u fe-yüşeffi'unî ve es'elü fe-yü'tînî.

Peygamberler diriltildiklerinde ben onların efendisiyim. Mahşer yerine gelirken onların en önde ben olacağım. Ümitsizliğe düştüklerinde onların müjdecisiyim.

Secde ettikleri zaman onların imamıyım. Allah'ın huzurunda toplandıklarında Allah'a en yakın oturacağım. Ben konuşurum, Allah beni tasdik eder. Ben şefaati ederim, Allah benim şefaati kabul buyurur. Ben isterim, Allah da istediğimi bana bahşeder.

Buyurmuş ki Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz:

⁴ Suyûtî, Câmiu'l-Ehâdîs, 7/17 (5700); Râmûzu'l-Ehâdîs, 152/4.

(*Ene seyyidü'l-mürselîne izâ buisû*) “Ben mürsel olan, gönderilmiş olan, elçi olarak, vazifeli olarak gönderilmiş olan peygamberlerin seyyidiyim, ba’solundukları zaman...” *Ba’s* burada, mahşerde *ba’sü ba’de’l-mevt* olabilir; dünyada peygamber olarak ba’solundukları kasdedilmiş olabilir. Peygamberlerin seyyidi olduğunu söylüyor. *Seyyid* ne demek?.. Soylu, asil, efendi demek. Peygamber Efendimiz hepsinin, Allah indinde mertebesi en yüksek olanı.

(*Ve sâbikuhüm izâ veradû*) “Cennete girecekleri zaman da, ilk evvel cennete girecek olan benim.” buyurmuş Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz. Bunu başka hadis-i şeriflerden de biliyoruz. Allah, Peygamber Efendimiz’i cennete ilk giren beşer eylemiş.

Hattâ, Peygamber Efendimiz buyuruyor ki:

أَتَى بَابَ الْجَنَّةِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَأَسْتَفْتِحُ فَيَقُولُ
الْخَازِنُ مَنْ أَنْتَ فَأَقُولُ مُحَمَّدٌ فَيَقُولُ بِكَ أَمْرٌ
لَا أَفْتَحُ لِأَحَدٍ قَبْلَكَ⁵

⁵ Müslim, “İmân”, 333 (197); *Râmûzu’l-Ehâdîs*, 3/1.

Kıyâmet günü cennetin kapısına geleceğim ve kapının açılmasını isteyeceğim. Cennetin muhafızı olan melek diyecek ki: “Sen kimsin?” Ben de diyeceğim ki: “Ben Muhammed'im!” Bunun üzerine melek diyecek ki: “(Buyur!) Bu kapıyı senden önce başkasına açmamakla emrolunmuştum.”

(*Âtî bâbe'l-cenneti yevme'l-kıyâmeh*)
“Cennetin kapısına ben vardığım zaman, (*fe-esteftihu*) onun açılmasını isteyeceğim. (*Feyekûlü'l-hâzin*) Cennetin bekçisi Hâzin isimli melek, soracak: (*Men ente*) ‘Sen kimsin?’ diye.”

Gelen kimsenin kimliğini hani kapıda sorarız ya... Kapı çalınır, “Kim o?” diye içeriden sorulur ya, “Sen kimsin?” diye soracak. O da bunun üzerine:

(*Muhammed*) “Ben Muhammed-i Mustafâ'yım! Allah'ın peygamberi, seyyidü'l-beşer, seyyidü'l-mürselîn Muhammed'im!” diyeceğini bildiriyor Peygamber Efendimiz.

O zaman, o melek şöyle cevap verecekmiş:

(*Bike ümirtü en lâ efteha li-ehadin kableke*) “Yâ, öyle mi? Ey Allah'ın Rasûlü,

buyur, Şimdi kapıyı hemen açıyorum. Senden önce kimseye bu kapıyı açmamayı Allah bana emretmişti. Senden evvel, senden başkasına açmamakla emrolunduğum için geleni soruyorum. Sen o imişsin, buyur!” diye, kapıyı ona açacak.

Peygamber Efendimiz, (ve sâbikuhüm izâ veradû) “Cennete girerlerken en evvel gireniyim!” diye, cennete ilk gireceğini bildiriyor. Sâbık, yâni önde gelen, başka gelen demek.

Türkçe’de biraz farklı; sâbık, bir makamda eskiden olana derler. Ama o evvelce gitmiş manasına geliyor. Burada sâbık, müsabakada birinci gelmek gibi. Yâni, cennete evvelce girmek manasına.

(Ve mübeşşiruhüm izâ üblisû) Peygamber Efendimiz, o peygamberleri de müjdeleyen bir kimsedir. Allah’ın haşmetinden, haşyetinden, mahşer gününün dehşetinden, me’yus oldukları, korktukları, “Eyvah, halimiz ne olacak?” diye, mahşerde nebîlerin bile hayran kaldığı zamanlar olacak.

Allah Teâlâ Hazretleri, (İzi’l-kerîmü tecellâ bi’smi müntakımı) “Kerîm olan Allah

Teâlâ Hazretleri'nin Müntakîm ismiyle tecelli ettiği zaman" dediği gibi İmam Busîrî'nin şiirinde, *Azîzün Zü'ntikâm* ismiyle tecelli edeceği için herkes tir tir titreyecek.

"Eyvah benim de dünyada ufak tefek, beşer olarak suçlarım olmuştu. Şimdi Rabbim onun hesabını sorarsa..." diye korktukları sırada, onlara müjde verecek olan Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz... Yâni onları, "Korkmayın, size korku yok, üzüntü yok!" diye müjdeleyecek olan o...

Düşünün! Peygamberlere bile müjde verecek olan, onları teselli edecek olan, "Korkmayın!" diyecek olan Peygamber Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem*... Tabi, bizim için de en büyük müjde.

(*Ve imâmühüm izâ secedû*) "Allah'ın azameti karşısında, tecellisi karşısında ahirette secde ettikleri zaman, Allah'ın divanında secdeye vardıkları zaman, ben onların önünde imamları olacağım." diyor Peygamber Efendimiz.

(*Ve akrabühüm meclisen ize'ctemeû*) "Allah'ın divanında toplandıkları zaman, Allah'a en yakın yerde, en şerefli makamda

oturanları olacağım. (Etekellemü) Ben konuşacağım, (fe-yusaddikunî) Allah Teâlâ Hazretleri beni tasdik buyuracak. Yâni sözümün doğru olduğunu beyan buyuracak, rızasıyla sözlerimin hak olduğunu tasdik buyuracak.

(Ve eşfe’u) Ben şefaath dileyeyeceğim Allah Teâlâ Hazretleri’nden, (Fe-yüşeffiunî) Allah Teâlâ Hazretleri beni şefaathçi olarak kabul edecek, şefaathime itibar buyuracak ve benim şefaath dilediğim kimseleri afv-ü mağfiret edecek. (Ve es’elü) Ben isteyeceğim, (fe-yu’tînî) o da bana orada istediklerimi bahşedecek.”

Hadis-i şerif burada bitiyor.

Daha peygamberliğinin ilk zamanlarında, etrafındaki insanların verdiği işkencelerden, sıkıntılardan sıkıldığı zaman, “Acaba Rabbim beni terk etti mi?” diye biraz üzüldüğü zaman inen Ve’d-duhâ Sûresi’nde:

وَلَسَوْفَ يُعْطِيكَ رَبُّكَ فَتَرْضَىٰ⁶

⁶ 93/Duhâ, 5.

(*Ve lesevfe yu'tîke rabbûke feterdâ*) “Ey Rasûlüm me’yus olma, üzülme! Rabbin sana öyle verecek ki, razı olacaksın! razı olacağın kadar, bol bol verecek.” diye çok büyük bir müjde var.

Onun için hatim indirilirken, *Ve’d-duhâ*’ya gelince, *Allâh-u ekber* deniliyor. Çünkü o zaman, *Allâh-u ekber* dedi herkes... Bu sûre inip de, bu ayeti duyunca, herkes *Allâh-u ekber* diye bağırdı. Mescidin içi *Allâh-u ekber*’le doldu. Çok sevindiler. Burada da, “Ben isteyeceğim, Allah Teâlâ istediklerimi verecek.” buyruluyor.

Onun için aziz ve muhterem kardeşlerim, ne mutlu bize ki, Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*’e ümmet olmuşuz, onun ümmetiyiz. Onun sünnetine sımsıkı sarılalım!

e. Peygamber Efendimiz’in Şefaati

Bakın, bu hadis-i şerifte Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz, kendisini bize ne güzel anlattı. Büyüklüğünü ne kadar güzel anlıyoruz. Hepimizin, bütün insanların, bütün akıl sahiplerinin hiç tereddütsüz kabul ettiği bir gerçek var ki, insanın mevkisi, makamı, yüksekliği,

şerefliliği, Allah'ın yanındaki şerefliliğidir. Yâni, dünyadaki şereflik, mevki, makam, rütbe dünyada kalır, çok önemli değil.

Dünyada bir insan hükümdar olabilir. Onun devrindeki peygamber de, onun tebaasından gibi görünebilir. Ötekisi hükümdar, berikisi tebaadan bir kimse ama, o peygamber, daha yüksek...

İşte dünyada bu değer bazen anlaşılamıyor. Herkes paranın, pulun, mevkinin, makamın göz kamaştırıcı, şaşırtıcı şâşaasının tesirinde kalıyor; mevki, makam, para, pul sahiplerine itibar ediyor.

Aslında itibara, hürmete lâayk kimseler olmasa bile, Firavun gibi, Nemrut gibi olsa bile, dalkavuklar etrafında toplanıyorlar.

İşte Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz de, Allah yanında en kıymetli olduğundan, onları beyan etmiş: Peygamberlerin efendisi, cennete ilk giren, evvel giren kişi... “Peygamberler korktukları, me'yus oldukları zaman, onlara müjde veren; secde ettikleri zaman, önlerinde imam olarak Allah Teâlâ Hazretleri'ne secde eden; Hakk'ın divanında Cenâb-ı Hakk'a en yakın oturan;

konuştuğu zaman, Allah'ın konuşmasını tasdik ettiği; şefa'at istediği zaman, Allah'ın şefa'atçı olarak kabul buyurup, istedikleri kimselere şefa'atını muteber saydığı; istedikçe, istediklerini bol bol verdiği peygamber" diye bildiriyor. Bunlar, en kıymetli sıfatlar...

Burada bizi ilgilendiren son iki sıfat... (*Fe-yüşeffiunî*) "Ben şefa'at istiyorum, beni şefa'atçı olarak, şefa'atçı makamında kabul buyuruyor; 'Peki, şefa'at eyle!' diye şefa'atçı olarak kabul ediyor Rabbim; ben de şefa'at ediyorum." diyor. Biliyorsunuz, Peygamber Efendimiz ümmetine şefa'at edecek.

Onun için levhalar var evimizde:

"*Şefâat yâ nebiyya'llâh!*"

"*Şefâat yâ Rasûla'llâh!..*"

"*İşfa' lenâ inde'l-mevle'l-azîm yâ Rasûla'llâh*" diye, böyle şefa'atını istiyoruz.

Ne yüzle istiyoruz?..

Peygamber Efendimiz bize biraz cesaret verecek, müjdeli hadis-i şerif buyurmuş. Buyurmuş ki:

شَفَاعَتِي لِأَهْلِ الْكَبَائِرِ مِنْ أُمَّتِي⁷

Şefâ'atî li-ehli'l-kebâiri min ümmetî.

Şefaatim, ümmetimden büyük günah işleyenler içindir.

(Şefâatî li-ehli'l-kebâiri min ümmetî)

“Benim şefaatim ümmetimin kebâir işleyen, büyük günah işlemiş olan suçlularınadır.” diye müjdelediğinden, yüzü kara kimseler bile ümitli oluyor:

“Her ne kadar yüzüm kara, elim boş, suçum çok ise de Rasûlullah Efendimiz kereminden, cûdundan, faziletinden suçluların da affını dileyeceğini, onlara da şefaat edeceğini bildirmiş.” diye, “Şefâat yâ Rasûlallah!” diyor Ümmet-i Muhammed... “Bana da şefâat eyle, yâ Rasûlallah!” diyor.

Peygamber Efendimiz’i Allah şefi’ olarak, *Şefîü’l-müznibîn* olarak, (*nebiyyü’r-rahmeh*, *şefîü’l-ümmeh*) rahmet peygamberi, ümmetin şefaatçisi olarak gönderdiğinden, onun şefaatini de kabul ettiğinden, sonuçta biz fayda görüyoruz. Afv-ü mağfiret olacağız,

⁷ Ebû Dâvûd, “Sünnet”, 23 (4739); Tirmizî, “Sifetü’l-Kiyâmet”, 11 (2435); *Râmûzu’l-Ehâdis*, 306/3.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*
Efendimiz'in şefaatiyle...

O isteyecek Rabbinden, dileyecek, dua edecek mahşer yerinde; istediklerini de Allah Teâlâ Hazretleri ihsan edecek. Dua edenin duasını kabul ediyor ama, mahşer yerinde Rasûlüllah Efendimiz ne istemişse, onları ihsân edecek. “Ey Rasûlüm, buyur, ne istersen verdim!” diyecek.

Peygamber Efendimiz'in zihniyetini biliyoruz biz. Nasıl düşündüğünü biliyoruz hadis-i şeriflerden, hayatından, hayatındaki davranışlarından; malını sonuna kadar vermesinden, fakirleri ziyaretinden, dulları himâyesinden, yetimleri yetiştirmesinden, herkesin yarasına merhem olmasından biliyoruz ki, Rasûlüllah Efendimiz çok merhametli olduğundan bizlere de şefaet eder diye, “*Yâ Şefîa'l-müznibîn!*” diye ümit ediyoruz.

Osmanlı şairi söylemiş ki:

El benim, dâmen senin, yâ rahmeten li'l-âlemîn,

Şöhretim isyan benim, sen afv ile meşhûrsun!

Edebiyatımızda çok güzel, harika şiirler var Peygamber Efendimizle ilgili. Bir şiirin güzelliği, biliyorsunuz duyularak yazılmasında... Yâni yüksek duygularla, coşkulu duygularla yazılmasında oluyor. Rasûlüllah sevgisi yürekleri, gönülleri öyle derinden doldurmuş ki o mübareklerin de şiirlerinde buram buram Rasûlüllah aşkı kokuyor. Burcu burcu Rasûlüllah sevgisini hissediyoruz. Okuduğumuz zaman hayran kalıyoruz.

Diyor ki şair:

El benim, dâmen senin, yâ rahmeten li'l-âlemîn.

“Ey alemlere rahmet olarak gönderilmiş Rasûl-ü Zîşan, mahşer gününde ben senin eteğine yapışacağım. El benim, dâmen senin...” *Dâmen*, etek demek. “Paltonun, giydiğin cennet libâsının uzun eteğine yapışacağım aşağıdan... Senin eteğini tutacağım, ‘Beni de bırakma yâ Rasûlallah!’ diyeceğim. Sen affetmekle meşhursun! Ben isyan etmiş, kusurlu bir kul olsam da, sen şefaâtçisin! Onun için ahirette eteğine

yapışacağım!” diye, İtrî Hazretleri bir şiirinde böyle söylemiş.

Keşke ayrı bir programda o şiirleri uzun uzun okusak, anlatsak, dinlesek... Yüreğimiz sevgi ile dolup, gözlerimizden tatlı tatlı, ılık ılık yaşlar aksa...

Şefaât isteyecek, Allah şefaâtini kabul edecek ve Rasûlüllah Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* bizlere şefaât edecek. Biz şimdi şu canlı yayında, yine cümle-yi mu'tarıza içinde, konuşmayı bırakıyoruz, “Şefaât yâ Rasûlallah!” diyoruz.

İsteyecek ve istediğini Cenâb-ı Hak ihsan edecek.

Mevlid yazarı, *Mevlid*'in şairi Süleyman Çelebi Hazretleri'ni çok seviyorum, çok hayranım! Herkes hayran, herkesin gönlünde çok müstesnâ mevkisi var... Menkabe-i risâletpenâhîyi, *Vesîletü'n-necât* isimli *Mevlid* manzumesini mesnevî tarzında yazan Süleyman Çelebi, çok kıymetli bir kimse... Rasûlüllah Efendimiz'in hayatını safha safha, şiir halinde ne kadar güzel anlatmış. Doğumundan vefatına kadar hayatını, miracını ne kadar güzel anlatmış.

Burada bizim mevlidhan kardeşlerimizin dikkatine sunuyorum, onu da okumalarını dilerim, Peygamber Efendimiz küçükken, beşikte insanlar kulaklarını yanaştırmışlar; “Ümmetim... Ümmetim...” demiş diye rivayet olduğundan, şair onu bahis konusu ederek diyor ki:

*Ol beşikte diler idi ümmetin,
Sen kocaldın, terk edersin sünnetin!*

Mahallî ifade ile, o devrin sesleriyle söylemeye çalışırsak, ne kadar güzel bir nokta yakalamış Süleyman Çelebi, ne kadar güzel bir nasihat! Bir beyit içinde bir cihan dolusu muhteşem bir nasihat:

“O Rasûlüllah beşikte iken, ümmetini Allah’tan affetsin diye dilerdi, ümmetim ümmetim derdi daha küçükken; sen kocaldın, ihtiyarladın gittin, sünnetini hâlâ tutmuyorsun, sünnetine uymuyorsun, ömrünü gafil geçiriyorsun; bu ne biçim Müslümanlıktır?” diye ne kadar güzel ta’rizde bulunuyor, ikaz ediyor Süleyman Çelebi Hazretleri...

Rasûlüllah’ın şefaatine ermek için nedir bazı şartlar? Salât-ü selamı çok etmek, sevgisini gönülde çok canlı tutmak, sünnet-i

seniyyesine uymak; ümmetine hâdim olmak, hüsn-ü hizmetler, güzel hizmetler yapmak, hayır hasenat yapmak, Ümmet-i Muhammed'in hayrına koşturmak...

“Şimdi Peygamber-i Zîşânımız hâl-i hayatında olsaydı, biz de onun hizmetinde olsaydık!” diye herkes candan temenni eder, heyecanlanır. Ama, biz ondan çok sonra, on dört asır sonra dünyaya gelmiş, ümmetinden aciz, nâçiz fertleriz. Allah tarafından öyle takdir buyrulmuş.

Bizim şimdi yapacağımız ne?.. Rasûlüllah'ı sevmek, salât-ü selamı çok getirmek, sünnet-i seniyyesine sarılmak, sünnet-i seniyye-i nebeviyyeyi ihyâ etmek... Yâni yaşamak, uygulamak suretiyle, “İşte sünnet-i seniyye-i nebeviyyeye sarılan, Rasûlüllah'ın yolunda yürüyen olgun Müslüman böyle olur!” diye, müşahhas, somut, elle tutulur, sahabe gibi olgun, bir güzel Müslüman göstermek cihana, etrafımızdakilere... İşte Müslümanlar böyle olur dedirtmek, hayran bırakmak gerekiyor. Sünnetini ihyâ edene, Allah şehit sevapları verecek...

Toplumun bozulduğu zamanda, insanların fesada uğradığı zamanda; başka işlerin peşinde koştuğu, başka zevklerin, başka fikirlerin, başka ilgilerin, başka değerlerin peşinde, zavallı, yanlış yollarda ömür geçirdikleri sırada, sünnet-i seniyye-i nebeviyyeye sarılıp, onu yaşayan, hayatında uygulayan, ihyâ eden, canlandıran; başkalarına da sünnet-i seniyyeye göre yaşam böyle olur diye somut olarak gösteren kimselere yüzlerce şehit sevabı kadar büyük sevaplar verilecek... Bu da lazım, Rasûlullah sevgisinin bir gereği bu...

Bir gereği de ümmetine hizmet etmek...

“Ümmet-i Muhammed’in hali nice olacak?..

Bu perişanlıktan nasıl kurtulacak?..

Nasıl problemleri, meseleleri çözülecek, halledilecek?..

Nasıl ona hizmet edebilirim?..

Afrika’daki kardeşlerime neler yapabilirim,

Ortadoğu’dakilere neler yapabilirim?..

Balkanlar’dakilere neler yapabilirim,

Kafkasya’dakilere neler yapabilirim?” diye yüreğimizin parçalanması lazım! Rasûlullah

aşkına, ümmetine aşk ile, şevk ile hizmet etmemiz lazım!..

Bu hususlarda tabii çok söylenecek sözler var ama, İnşallah onları da sırası geldikçe söyleriz. Mevlid Kandiliniz mübarek olsun, cumanız mübarek olsun aziz ve sevgili Akra dinleyicileri!..

Allah Teâlâ Hazretleri sizleri, bizleri Peygamber Efendimiz'in şefaati uzmâsına erdirmiş... Ümmetine güzel hizmet etmeyi, sünnetine uymayı nasip eylesin... Rasûlüllah aşkını kendimize, çocuklarımızımıza, ailemize aşılayıp, böylece Rasûlüllah aşık-ı sâdıkları olarak yaşamamızı nasip eylesin... Ahirette de Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'e Firdevs-i A'lâ'da cümlelerinizi, cümlemizi komşu eylesin, aziz ve sevgili Akra dinleyicileri!..

Allah nice nice yıllar, nice nice güzel mübarek kandillere, Mevlid Kandillerine, diğer kandillere, bayramlara ermeyi nasip eylesin... Ahiretteki en büyük bayram olan, Allah'ın rıdvân-ı ekberine ermek, cennete girmek bayramını da cümlemize nasip eylesin...

*es-selâmu aleyküm ve rahmetü'llâhi ve
berakâtühû.*

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

10 Rebîü'l-Evvel 1417/26 Temmuz 1996

AKRA

[Bütün CUMA SOHBETLERİ'ne PDF olarak
ulaşmak için tıklayınız.](#)

